

Skryté dějiny čtyřicátého verše – číslo sedm

Jedenáct a dvacet dva

Jeff Pippenger

2026-04-04

Daniel kapitola jedenáct, verš šestnáct a verš dvacet dva, oba souzní s brzy přicházejícím nedělním zákonem. Naplnění verše deset v roce 1989 vedlo k ukrajinské válce v roce 2014, jak je znázorněno tím, že bitva u Ráfie jako naplnění verše jedenáct v roce 217 př. Kr. Verš jedenáct až verš šestnáct je také verš jedenáct až verš dvacet dva; skryté dějiny verše čtyřicet, jak jsou znázorněny ve verších jedenáct až šestnáct, jsou tedy také znázorněny jako dějiny verše jedenáct až dvacet dva. Skryté dějiny verše čtyřicet jsou znázorněny ve verších jedenáct až dvacet dva.

Kapitoly jedenáctá až dvacátá druhá

Této skryté historii odpovídají také kapitoly jedenáct až dvacet dva v knize Genesis, v Matoušově evangeliu, ve Zjevení a v knize Touha věků. Tito čtyři svědkové kapitol „jedenáct až dvacet dva“ jsou v souladu se skrytou historií, neboť skrytá historie je verši jedenáct až dvacet dva v Danieli jedenáct. Střed těchto čtyř svědků vždy označuje znamení smlouvy, počínaje smlouvou smrti, kterou v jedenácté kapitole knihy Genesis představuje Nimrod, a konče římskou nevěstkou v sedmnácté kapitole Zjevení.

Sedmnáct

S výjimkou Matouše čtyři svědkové označují sedmnáctou kapitolu za střed období, které znázorňují. Číslo sedmnáct se také třikrát vyskytuje ve třech dvouseptadesátiletých proroctvích, která začala v letech 457 př. Kr., 64 a 1776. Dvě z těchto linií (první a poslední) označují střed, když první linie z roku 457 př. Kr. skončila v roce 207 př. Kr. a poslední linie z roku 1776 končí v roce 2026. Rok 207 př. Kr. ležel mezi bitvami u Ráfie a u Pania a rok 2026 je polovinou funkčního období posledního prezidenta Spojených států.

V rámci tří dvouseptadesátiletých linií vládl Ptolemaios sedmnáct let. V Neronově linii je mezi roky 313 a 330 sedmnáct let a mezi bitvou u Ráfie roku 217 př. Kr. a bitvou u Pania roku 200 př. Kr. bylo sedmnáct let. Tři ze čtyř svědků kapitol jedenáct až dvacet dva označují svůj přesný střed jako sedmnáctou kapitolu. Proto jsou skryté dějiny čtyřicátého verše znázorněny ve verších jedenáct až dvacet dva téže kapitoly a čtyři svědkové kapitol jedenáct až dvacet dva se s těmito týmiž verši shodují. Naplnění každého ze tří 250letých proroctví se vztahuje k týmž dějinám. Střed je zdůrazněn jako mezník a je obzvláště označen jako symbol smlouvy a pečeti Božího lidu.

Daniel dvanáctá kapitola

Verše sedm, jedenáct a dvanáct z dvanácté kapitoly Danielovy určují závěrečné období zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Verš sedm určuje 31. prosinec 2023, verš dvanáct určuje 18. červenec 2020. Rozptýlení ve verši sedm, které skončilo 31. prosince 2023 a které začalo 18.

července 2020, bylo znázorněno v alfe a omegě tří veršů prorockého času umístěných v Danielovi 12. Prostřední verš o 1 290 letech určuje dějiny od roku 1989 až po brzy přicházející nedělní zákon jako 30, a poté 1 260 až do ukončení lidské doby milosti. Třicet let představuje věk kněžstva sto čtyřiceti čtyř tisíc a 1260 let předobrazuje symbolických čtyřicet dva měsíců ze Zjevení třináct.

Dvojí proroctví o 30, po němž následuje tisíc dvě stě šedesát let, je symbolem Abrahamova a Pavlova dvojího proroctví o 400 a 430 letech smlouvy. Střed tří časových veršů ve dvanácté kapitole Danielovy knihy představuje vzpouru třináctého písmene a zároveň zdůrazňuje smlouvu a zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tyto tři verše se rovněž shodují se skrytými dějinami a přidávají další svědectví o tom, že důraz na střed je symbolem smlouvy.

Jaro a podzim

Ke všem těmto liniím musíme zahrnout tři svědky jarních a podzimních svátků umístěné v Leviticu dvacet tři, uspořádané do souladu a spojené s letničním obdobím v dějinách kříže. Zde je kapitolou dvacet tři, což je symbol Kristova díla smíření. Tato kapitola se skládá ze čtyřiceti čtyř veršů, které symbolicky představují 22. říjen 1844. Dvacátý druhý říjen představuje 22 dní v říjnu, počínaje prvním dnem a konče dnem dvacátým druhým, a tak nese pověřovací znaky hebrejské abecedy. Říjen jako desátý měsíc, vynásobený dvacátým druhým dnem, se rovná 220.

V hebrejském kalendáři byl desátý den sedmého měsíce Dnem smíření a desetkrát sedm je sedmdesát, symbol doby milosti. Dva tisíce tři sta let skončilo roku 1844, když přišel třetí anděl, jak to předobrazně ukázal třetí dekret, který toto období zahájil. Bylo určeno sedmdesát týdnů jako doba milosti tehdy přidělená starověkému doslovnému Izraeli na počátku 2 300 dnů a při skončení těchto dnů byla doba milosti pro novodobý duchovní Izrael představena desátým dnem sedmého měsíce, což odpovídá sedmdesáti. 22. říjen 1844 předobrazuje brzy přicházející nedělní zákon a právě tam končí symbolických sedmdesát let doby milosti pro adventismus sedmého dne, tak jako tomu bylo u Židů, když byl Štěpán ukamenován.

Rok 1844 představuje období, kdy přišli dva andělé, druhý při prvním zklamání a třetí při velkém zklamání. „44“ představuje dvojí poselství, jak je znázorněno ve čtyřicátém čtvrtém verši jedenácté kapitoly Danielovy knihy zprávami z východu a ze severu. Dvacátá třetí kapitola Leviticus sestává ze čtyřiceti čtyř veršů, které rozdělují posvátné svátky na jarní a podzimní. Těchto čtyřicet čtyři veršů představuje dvojí poselství. Obě období jsou zastoupena vždy dvaadvaceti verši, takže jak jarní, tak podzimní svátky představují dvaadvacet písmen hebrejského kalendáře. Když jsou tyto dva svědkové o dvaadvaceti verších spojeni dohromady spolu s letničním obdobím, vytvářejí rámec o třech krocích.

Prvním krokem je mezník sestávající ze tří částí, po nichž následuje pět dnů, stejně jako poslední ze tří mezníků. Prostřední mezník tvoří třicet dnů osobního vyučování Kristem tváří v tvář s těmi, kteří jsou pomazáváni za kněze ke službě ve vítězné církvi. Leviticus dvacet tři je v souladu se skrytými dějinami čtyřicátého verše.

Střední body

Středem úseku knihy Genesis od kapitoly jedenácté po kapitolu dvacátou druhou je kapitola sedmnáctá, v níž byl ustanoven druhý krok trojstupňové Abrahamovy smlouvy a znamení obřízky. Samotným středem všech veršů obsažených v kapitolách jedenáct až dvacet dva je Genesis 17,22:

Ale svou smlouvu ustanovím s Izákem, kterého ti Sára porodí v tomto určeném čase příštího roku. A přestal s ním mluvit, a Bůh vystoupil od Abrahama. Genesis 17,22.

Bůh začal k Abrahamovi mluvit v prvním verši a svůj rozhovor ukončil ve verši dvacátém druhém, takže celý dialog smlouvy obřízky byl zasazen do prorockého kontextu dvaadvaceti písmen hebrejské abecedy, zatímco tématem dvaadvaceti veršů byl obřad obřízky, který měl být vykonán osmého dne. Střed neboli polovina oddílu v knize Genesis je Boží smluvní vztah se sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, jak je znázorněn Abrahamovou smlouvou obřízky. Středem linie kapitol jedenáct až dvacet dva knihy Genesis je sedmnáctá kapitola a naprostým středem této kapitoly je verš dvacátý druhý, kde Bůh ukončuje svůj rozhovor o smlouvě s Abrahamem, a tím zasazuje tento střed do kontextu hebrejské abecedy o dvaadvaceti písmenech. Středem těchto dvaadvaceti veršů je ovšem verš jedenáctý.

A obřezete maso své předkožky; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Genesis 17,11.

Středy čtyř oddílů kapitol jedenáct až dvacet dva v Bibli zahrnují tři verše, aby dokončily myšlenku středu.

Toto je má smlouva, kterou budete zachovávat mezi mnou a vámi i tvým potomstvem po tobě: Každý mužského pohlaví mezi vámi bude obřezán. A obřezete tělo své předkožky; a bude to znamením smlouvy mezi mnou a vámi. A ve stáří osmi dnů bude mezi vámi obřezán každý mužského pohlaví ve vašich pokoleních, ten, kdo se narodil v domě, anebo byl koupen za peníze od kteréhokoli cizince, jenž není z tvého potomstva. Genesis 17:10–12.

Znamení je znamením, které představuje prapor. Tento oddíl pojednává o praporu, jímž je sto čtyřicet čtyři tisíc. Pacholík měl být obřezán osmého dne, stejně jako se smlouva s Noem týkala osmi duší v arše; tím je použito číslo osm, aby spojilo noachovskou smlouvu se smlouvou abrahamovskou. Mají být Filadelfští, neboť mají být obřezáni, což Pavel označuje za symbol ukřižování těla. Když je tělo ukřižováno, Kristovo božství přebývá uvnitř, a toto spojení je praporem; neboť, jak uvádí sestra Whiteová: „Když bude Kristův charakter dokonale reprodukován v Jeho dětech, tehdy se pro ně vrátí.“

„Lidská přirozenost je zkažená a je spravedlivě odsouzena svatým Bohem. Pro kajícího hříšníka je však učiněno opatření, aby skrze víru v smírnou oběť jednorozeného Syna Božího mohl přijmout odpuštění hříchu, dosáhnout ospravedlnění, přijmout přijetí do nebeské rodiny a stát se dědicem Božího království. Proměna charakteru je působena činností Ducha svatého, který působí na lidského činitele a podle jeho touhy a souhlasu s tímto dílem do něho vštěpuje novou přirozenost. Obraz Boží je v duši obnoven a den za dnem je člověk milostí posilován a obnovován, a je uschopňován stále dokonaleji odrážet charakter Kristův ve spravedlnosti a pravé svatosti.“

„Olej, jehož je tolik zapotřebí těm, kteří jsou představeni jako pošetilé panny, není něčím, co by se mělo klást navenek. Potřebují uvést pravdu do svatyně duše, aby očišťovala, zušlechtovala a posvěcovala. Nepotřebují teorii; potřebují posvátná učení Bible, která nejsou nejistými, nesouvislými naukami, nýbrž živými pravdami, zahrnujícími věčné zájmy, jež se soustřeďují v Kristu. V něm je obsažen úplný systém božské pravdy. Spasení duše skrze víru v Krista je základem a pilířem pravdy. Ti, kdo uplatňují pravou víru v Krista, ji dávají najevo svatostí charakteru, poslušností Božímu zákonu. Uvědomují si, že pravda tak, jak je v Ježíši, sahá až do nebe a zahrnuje věčnost. Chápou, že charakter křesťana má představovat charakter Kristův a být plný milosti a pravdy. Jim je udělován olej milosti, který udržuje neuhasínající světlo. Duch svatý v srdci věřícího jej činí úplným v Kristu. Není rozhodným důkazem, že muž nebo žena jsou křesťany, projevují-li hluboké pohnutí za vzrušujících okolností. Kdo je podobný Kristu, má v duši hluboký, rozhodný, vytrvalý prvek, a přece si je vědom své vlastní slabosti a není ďáblem klamán a sváděn k tomu, aby důvěřoval sám sobě. Má poznání Božího slova a ví, že je v bezpečí jedině tehdy, když vkládá svou ruku do ruky Ježíše Krista a pevně se ho drží.“

„Charakter se zjevuje v krizi. Když o půlnoci zazněl vážný hlas: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ spící panny se probudily ze svého spánku a ukázalo se, kdo se na tuto událost připravil. Obě skupiny byly zaskočeny, avšak jedna byla na tuto mimořádnou situaci připravena, kdežto u druhé se ukázalo, že připravena není. Charakter se zjevuje okolnostmi. Mimořádné situace odhalují pravou ryze charakteru. Nějaké náhlé a nečekané neštěstí, zármutek nad ztrátou blízkého či krize, nějaká neočekávaná nemoc nebo úzkost, něco, co přivádí duši tváří v tvář smrti, odhalí pravou niternost charakteru. Vyjde najevo, zda je v zaslíbeních slova Božího skutečná víra, či nikoli. Vyjde najevo, zda je duše nesena milostí, zda je v nádobě s lampou olej.“

„Doby zkoušek přicházejí na všechny. Jak se chováme pod Boží zkouškou a prověřováním? Zhasínají naše lampy? anebo je stále udržujeme hořící? Jsme připraveni na každou mimořádnou situaci svým spojením s Tím, který je plný milosti a pravdy? Pět moudrých panen nemohlo sdělit svůj charakter pěti pošetilým pannám. Charakter si musíme utvářet jako jednotlivci. Nelze jej přenést na druhého, i kdyby jeho nositel byl ochoten přinést tuto oběť. Je mnoho, co pro sebe navzájem můžeme učinit, dokud milost ještě prodlévá. Můžeme představovat Kristův charakter. Můžeme dávat věrná napomenutí bloudícím. Můžeme kárat, napomínat, se vši trpělivostí a učením, a vštěpovat srdci učení Písma svatého. Můžeme projevovat upřímnou soustrast. Můžeme se modlit jedni s druhými i jedni za druhé. Tím, že žijeme obezřetný život a zachováváme svatý způsob řeči, můžeme dávat příklad toho, jaký má křesťan být; avšak nikdo nemůže dát druhému vlastní formu charakteru. Uvažujme náležitě o skutečnosti, že máme být spaseni nikoli jako skupiny, nýbrž jako jednotlivci. Budeme souzeni podle charakteru, který jsme utvořili. Je nebezpečné zanedbávat přípravu duše pro věčnost a odkládat smíření s Bohem až na smrtelné lože. Svůj věčný úděl určujeme každodenními životními úkony, duchem, jakého zjevujeme. Kdo je věrný v nejmenším, je věrný i v mnohém. Jestliže jsme si Krista učinili vzorem, jestliže jsme chodili a pracovali tak, jak nám dal příklad ve svém vlastním životě, budeme schopni čelit vážným překvapením, která na nás v naší zkušenosti přijdou, a říci ze srdce: ‚Ne má vůle, ale tvá se staň.‘“

„V době zkušební, v době, ve které žijeme, bychom měli klidně uvažovat o podmínkách spasení a žít podle podmínek stanovených v Božím slově. Měli bychom se vychovávat a cvičit, hodinu za hodinou a den za dnem, pečlivou kázní k plnění každé povinnosti. Měli bychom poznávat Boha i Ježíše Krista, kterého poslal. V každé zkoušce je naší výsadou čerpat z toho, který řekl: ‚Ať se chopí mé síly, aby se se mnou smířil; a smíří se se mnou.‘ Pán říká, že je ochotnější dát nám Ducha svatého, než jsou rodiče ochotni dát chléb svým dětem. Mějme tedy olej milosti ve svých nádobách spolu se svými lampami, aby se nestalo, že budeme shledáni mezi těmi, kdo jsou představeni jako pošetilé panny, které nebyly připraveny vyjít vstříc ženichovi.“ Review and Herald, 17. září 1895.

Prapor sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří byli předobrazeni Abrahamovou obřízkou a osmi dušemi na arše, tvoří moudré panny v podobenství, jež v brzy přicházející krizi dokonale odrážejí Kristův charakter. Je jen příhodné, že sestra Whiteová tento oddíl uzavřela citací z Izajáše, neboť jde o pasáž, která se přímo vztahuje k době zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc.

V ten den zpívejte o ní: Vinice vína červeného. Já, Hospodin, ji střežím; budu ji každou chvíli zavlažovat; aby jí nikdo neublížil, budu ji opatrovat dnem i nocí. Hněv ve mně není; kdo by mi postavil v boji trní a hloží? Prošel bych jimi, spálil bych je vespole. Anebo ať se chopí mé síly, aby se se mnou smířil; ano, ať se se mnou smíří. Způsobí, že ti, kteří pocházejí z Jákoba, zakoření; Izrael rozkvetě a vypučí a naplní tvář světa ovocem. Zdali jej bil, jako bil ty, kteří bili jeho? Či byl zabit podle pobití těch, kteří byli pobiti jím? S mírou, když vyrazí, budeš se s ním přít; on zadržuje svůj prudký vítr v den východního větru. Tím tedy bude očištěna nepravost Jákobova; a toto bude veškerý užitek: odstranění jeho hříchu; když učiní všechny kameny oltáře jako křídové kameny rozdrcené na kusy, posvátné háje a modly již nepovstanou. Avšak opevněné město bude zpustošeno a příbytek opuštěn a zanechán jako poušť; tam se bude pást tele, tam bude uléhat a ožírat jeho ratolesti. Když jeho větve uschnou, budou olámány; přijdou ženy a podpálí je; neboť je to lid bez rozumnosti; proto ten, který je učinil, se nad nimi neslituje, a ten, který je utvořil, jim neprokáže přízeň. Izajáš 27:2–11.

„den východního větru“, kdy je očišťována nepravost Jákobova a druhá třída „lidu bez rozumnosti“ je shromažďována a spalována, je dobou zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. V onom období tak může učinit ten, kdo si přeje uzavřít pokoj s Kristem, avšak závěrečné pohyby jsou rychlé.

Kněžím mělo být třicet let, když začínali sloužit, a sto čtyřicet čtyři tisíc jsou Petrovo království kněží, kteří v posledních dnech obnovují smlouvu s Bohem.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. 1 Petr 1,5.

Kněží byli připravováni ke službě během osmideního obřadu pomazání; číslo osm je tedy symbolem pomazaného kněžství, které je uvnitř archy.

Áronova hůl

Pomazané kněžstvo sto čtyřiceti čtyř tisíc je uvnitř schrány smlouvy znázorněno Áronovou holí, která vypučela. Když Áronova hůl vypučela, poskytlo to rozlišení mezi Áronem a ostatními holemi

kmenů Izraele, které nevypučely. V Písmu je to dešť, který způsobuje pučení rostlin.

Všichni proroci pojednávají o posledních dnech, a proto Áronova kněžská hůl představuje pomazání sto čtyřiceti čtyř tisíc v situaci, která odpovídá Eliášovi na Karmelu a mileritům v roce 1844. Týká se okamžiku, kdy je zřejmý rozdíl mezi pravým a falešným poselstvím pozdního deště. Toto rozlišení činí Jóel, když ukazuje, že „nové víno“ je od jedné třídy odřato. Třídou, od jejíž úst je nové víno odřato, jsou Izaiášovi opilci z Efraima. Jsou to také ti, kdo o Letnicích obviňovali učedníky z opilosti, a jsou to vzbuřenci z roku 1888, kteří následovali své otce, vzbuřence z roku 1863. Všechny tyto prorocké linie se shodují s linií, kterou sestra Whiteová označuje jako nastávající tehdy, když si svět uvědomí, že adventismus věděl o ohnivých koulích nad Nashvillem přibližně sto dvacet pět let a nic neřekl.

8, osmdesát a 81

Číslo třicet a číslo osm jsou symboly kněžství sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří jsou praporem posledních dnů, jenž představuje spojení božství a lidství. Číslo osm je desátkem z čísla osmdesát, které je číslem osmdesáti statečných kněží, kteří spolu s veleknězem odolali králi Uzijášovi, jenž se pokusil obětovat kadidlo na svatém místě. Osmdesát jedna představuje božství spojené s lidstvím v kontextu kněžství vítězné církve. Dějiny Uzijášovy vzpoury spojují toto kněžství osmdesáti jedné právě s tou krizí, která se shoduje se vzpourou Ptolemaia bezprostředně po bitvě u Rafie. Všichni proroci označují poslední dny, a tak je kněžství božství spojeného s lidstvím, což je kněžství vítězné církve sestávající z osmdesáti lidských kněží a jednoho božského Velekněze, ztotožněno s dějinami, které započaly roku 2014, když byla zahájena ukrajinská válka.

Prostřední kapitolou dvanáctikapitolové řady v knize Genesis je sedmnáctá kapitola. Prostředním veršem této dvanáctikapitolové řady je verš dvacátý druhý. Verš dvacátý druhý vyznačuje zřetelný konec rozhovoru mezi Bohem a Abrahamem, který začal v prvním verši, a tím určuje verš dvacátý druhý jako závěr prorocké linie nesoucí pečeť dvaadvaceti písmen hebrejské abecedy. Prostředním veršem této řady o dvaadvaceti verších je verš jedenáctý, který je zároveň prostředkem tří veršů označujících korouhev sto čtyřiceti čtyř tisíc. Verš jedenáctý je tedy středem tří samostatných veršů a vyjadřuje ústřední pravdu nejen těchto dvaadvaceti veršů, ale i těch tří veršů, jejichž je součástí, čímž se verše jedenáctý a dvacátý druhý určují jako počátek a závěr hlavní myšlenky. Proto je verš jedenáctý až dvacátý druhý v sedmnácté kapitole hlavním tématem kapitol jedenáct až dvacet dva.

Střed kapitol jedenáct až dvacet dva v Matoušově evangeliu tvoří šestnáctá kapitola.

Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Matouš 16,20.

Stejně jako u středového bodu knihy Genesis označuje dvacátý verš konec určitého rozhovoru, který začal ve třináctém verši, když Kristus a učedníci přišli do Cesareje Filipovy.

Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, otázel se svých učedníků a řekl: Za koho lidé pokládají mne, Syna člověka? Oni řekli: Jedni za Jana Křtitele, druzí za Eliáše, jiní za Jeremiáše nebo za jednoho z proroků. Řekl jim: A za koho mne pokládáte vy? Šimon Petr odpověděl a řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého. Ježíš mu odpověděl: Blaze tobě, Šimone,

synu Jonášův, neboť ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr, a na té skále zbuduji svou církev, a brány pekla ji nepřemohou. A dám ti klíče království nebeského; a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi. Tehdy přikázal svým učedníkům, aby nikomu neříkali, že on je Ježíš Kristus. Matouš 16,13–20.

Rafie a Paneion

Matoušova střední pasáž nejen představuje samostatný rozhovor a téma, ale právě tak, jako se smluvní symbolika svědectví knihy Genesis shoduje s bitvou u Rafie, odehrává se Matoušův rozhovor v Cesareji Filipově, což je Panium. Panium z patnáctého verše jedenácté kapitoly Daniela je středem Matoušovy dvanáctikapitolové linie a Rafie z jedenáctého verše jedenácté kapitoly Daniela je středem dvanáctikapitolové linie Genesis.

Dvě stě padesát let, které začaly roku 457 př. Kr., skončily roku 207 př. Kr., v polovině mezi Rafií z jedenáctého verše a Paniem z patnáctého verše, kde se sbíhá znamení Abrahamovy obřízky a Petrovo vyznání Mesiáše. V linii Matoušovy knihy Petr dosvědčuje své rozpoznání Krista, Syna Božího, při Jeho křtu.

Šimon znamená „ten, kdo slyší“, a Barjona znamená „syn holubice“. Šimon byl tím, kdo slyšel poselství Kristova křtu, když Duch svatý sestoupil v podobě holubice. Kristův křest předobrazoval 11. srpen 1840, kdy sestoupil mocný anděl ze Zjevení 10. Tentýž anděl sestoupil 11. září. Petr představuje ty, kdo rozpoznávají 11. září jako zkušební poselství generace sto čtyřiceti čtyři tisíc.

Petr představuje ty, kdo užívají metodologii řádku za řádkem. Je „synem“ holubice, a proto jako syn symbolicky představuje poslední generaci. Petr je symbolem poslední generace a prostřednictvím symbolického číselného významu svého jména představuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Petr představuje závěrečnou generaci, která slyší poselství o zmocnění, když se Kristus objevuje v prorocké linii. Petr rozpoznal poselství spojené s Kristovým křtem, a proto mohl Ježíše označit za Pomazaného, což je v hebrejštině Mesiáš a v řečtině Kristus. Petr představuje ty, kdo rozumějí tomu, že anděl ze Zjevení osmnáct, který sestoupil 11. září, sestoupil také 11. srpna 1840. Petr představuje ty, kdo chápou 11. září jako mezník, který je ustanoven pouze svědectvím dvou nebo tří linií.

Petrovo vyznání spočívá v tom, že 11. září označuje příchod třetího běda, které je zkušebním poselstvím pro poslední generaci. Právě při tomto vyznání dochází ke změně jména. Abraham je u Rafie a Petr je v Panii, těsně před křížem. Mezi Paniem a křížem Petr navštíví horu proměnění. Právě v Panii je Šimon změněn v Petra, když vyslovil své vyznání zkušebního poselství pro svou generaci. Pro sto čtyřicet čtyři tisíc je tímto zkušebním poselstvím islám třetího běda, který v prorockých dějinách přišel 11. září.

Počátek zkoušky adventismu začal 11. září a na konci zkoušky adventismu poselství islámu třetího běda určuje, kdy a kde je Šimonovo jméno změněno. Poselství, jemuž Petr na konci rozumí a které bylo na počátku předobrazeno poselstvím 11. září, je opraveným poselstvím ohnivých koulí v Nashvillu. Tam přichází svátek troubení ve spojení s nanebevstoupením korouhve a uzavřenými

dveřmi Dne smíření.

V příštím článku budeme v těchto věcech pokračovat.